

# 1

นาธาน รูบินตายเพราะความกล้า แต่ไม่ใช่จากการพลีชีพในสมรภูมิจนได้  
เหรียญกล้าหาญ ความขาดสติส่งผลให้เขาตายกลางเมืองในช่วงพริบตา

เช้าวันจันทร์ 06.49 น. เขาออกจากบ้านแต่เช้าเหมือนที่เคยทำสัปดาห์  
ละ 6 วัน ปีละ 50 สัปดาห์ ด้วยวัย 40 เศษ รูปร่างเตี้ยกลม จึงต้องระวัง  
และกินมือเช้าอย่างเหมาะสมเพื่อรักษาหุ่นไม่ให้เลวร้ายกว่าเดิม เขาย่ำเท้าบน  
พรมปูพื้นทางเดินในบ้านติดทะเลสาบ สมฐานะของผู้มีรายได้วันละ 1,000  
เหรียญตลอด 300 วันต่อปี แล้วกดปุ่มสวิตช์เปิดประตูโรงรถ สตาร์ทเครื่อง  
รถเก๋งราคาแพงที่สั่งตรงจากต่างประเทศ ใส่แผ่นซีดีเพลงเข้าเครื่องเล่น ถอด  
หลังสูทบนรอยกรวดในบริเวณลานหน้าบ้าน ตะแบริกเบา ๆ เข้าเกียร์เหยียบ  
คันเร่ง การเดินทางช่วงสั้น ๆ ของชีวิตเริ่มขึ้น

สัญญาณไฟเขียวเปิดตลอดเส้นทางสู่ที่ทำงาน จึงเท่ากับเร่งเวลาตายให้  
เร็วขึ้นอีก เมื่อจอดในช่องส่วนตัวหลังอาคารสำนักงาน เพลงคลาสสิกของ  
เชบิสเตียน บาคเหลืออีก 38 วินาที นาธาน รูบินเลยนั่งฟังต่อจนกระทั่งเสียง  
ออร์แกนเงียบ ก้าวลงจากรถ ขำเลียงไปที่ชาย 3 คนซึ่งกำลังเดินเรียงแถว  
คล้ายทหารหรือนักเดินรำด้วยจุดประสงค์บางอย่าง พวกนั้นเดินตรงเข้ามา แต่  
มองไปที่อื่น แล้วเปลี่ยนทิศทางการกะทันหัน นาธานจึงเดินต่อสู่ตึกสำนักงานก่อน  
หยุดชะงัก หันหลังมอง เห็นสามคนนั้นกำลังจับประตูรถของเขาพอดี

“เฮ้!” นาธานตะโกน

คำเดียวสั้น ๆ ที่บ่งบอกความแปลกใจ โกรธ ระคนทำทนายอยู่ในที่  
หลุดออกไปตามสัญชาตญาณโดยบุคคลผู้ไร้ประสบการณ์เมื่อพบเห็นสิ่งผิด

ปกติ เพราะมันใจว่าตัวเองถูก พวกมันผิด แต่ทั้งหมดนั้นเกิดจากการคิดเอาเอง ไม่มีทางที่คนซานเมืองอ่อนแออย่างเขาจะสามารถควบคุมสถานการณ์ลักษณะนี้ได้ แต่เนื่องจากความเดือดดาลขาดสติและความต้องการจะแสดงอำนาจเข้าครอบงำ ทำให้นาธานลืมนึกไปว่าสถานการณ์ขณะนี้คือ 3 ต่อ 1

ความพิตของร่างกายที่ได้มาจากการฝึกเพิ่มความตึงตัวของกล้ามเนื้อที่ศูนย์พิตเนสไร้ประโยชน์ เมื่อโดนอัดเต็มแรงเข้าที่หน้าท้องเพียงครั้งเดียว เนื้อเยื่อบริเวณนั้นก็ฉีกขาด หน้าสะบัดด้วยพลังหมัดที่กระแทกริมฝีปากจนฟันหัก มือหยาบกร้านของพวกมันจับแขนสองข้างของเขาไว้หลังแล้วยกตัวลอยขึ้น คนหนึ่งคว้ากุญแจรถไปจากมือ พอโดนที่หมัดเข้าก้นอีกที นาธานถึงกับทรุดลงกับพื้นเลือดกบปาก ตามด้วยกระตักหลัง คีระชะ และหน้าท้องด้วยรองเท้าบูต โลกหายไปต่อหน้าต่อตา สติสัมปชัญญะเหลือเพียงแค่เส้นบาง ๆ ก่อนจะสลายไปจากประสาทสัมผัส

เขาตายเพราะความกล้าเพียงเสี้ยววินาที หลังจากความกล้าชั่วประเดี๋ยวนั้นเลื่อนหายไปหลายชั่วโมงของความกลัว และหลังจากความกลัวปะทุสู่เสียงหวีดร้องอย่างขาดสติยาวนานหลายนาที ความทรมานจึงได้สิ้นสุดลง

**แจ๊ค** ริชเชอร์ยังมีชีวิตรอดอยู่ได้เพราะความระมัดระวัง ที่ต้องระวังเนื่องจากได้ยินเสียงสะท้อนจากอดีตมากมาย เสียงที่ตั้งก้องอยู่ในหัวเวลานี้มาจากอดีตที่เลวร้ายที่สุด

เขาเป็นทหารรับใช้ชาตินาน 13 ปี เคยได้รับบาดเจ็บเพียงครั้งเดียว ไม่ใช่จากกระสุนปืน แต่จากเศษกระดูกขากรรไกรของจำนำวิกโยธินนายหนึ่ง ขณะนั้นเขาถูกส่งไปประจำการที่เมืองเบรุตในเลบานอน เขตที่ตั้งกองกำลังทหารสหรัฐใกล้สนามบินที่โดนรถบรรทุกระเบิดฆ่าตัวตายถล่ม ตอนเกิดเหตุ ริชเชอร์ยืนอยู่ตรงประตู ส่วนจำนำวิกโยธินผู้เคราะห์ร้ายยืนห่างออกไปราว 100 เมตร แต่ใกล้จุดระเบิดมากกว่า ร่างจำนำวิกโยธินนายนั้นแหลกละเอียดเหลือเศษกระดูกขากรรไกรเพียงชิ้นเดียวที่กระเด็นไปเจาะหน้าท้องริชเชอร์ราว

กระสุนปืน คัลยแพทย์กองทัพที่ทำแผลให้บอกว่าเขาโชคดี ถ้าเป็นกระสุน อากาศคงจะแย่กว่านี้

นั่นคือเสียงสะท้อนที่ก้องอยู่ในหัวมาตลอด เขาจึงต้องใส่ใจและระวัง ตัวอย่างมาก เพราะในขณะนี้ 13 ปีต่อมา ปากลากล่องปืนสั้นกระบอกหนึ่ง กำลังเล็งห่างจากหน้าท้องเขาประมาณ 4 เซนติเมตร

ปืนขนาด 9 มม. ระบบโอดเมติก รุ่นใหม่ ปลดสลักนิรภัยแล้ว เป็นมันลื่นจากน้ำมันชโลมปืน เล็งต่ำกว่าแผลเก่า คนถือปืนกระบอกนี้มี สติแน่น ไม่เครียด ปากกระบอกปืนไม่สั่น นิ้วที่สอดในโกร่งไกพร้อมทำ หน้าที่ รีชเซอร์จ้องไปที่นั่นนั้นไม่ว่างตา

เขากำลังยืนจับแขนหญิงคนหนึ่งที่ไม่เคยเห็นหน้าหรือรู้จักมาก่อน เธอ จ้องปืน 9 มม.แบบเดียวกันอีกกระบอกในมือชายอีกคนที่เล็งตำแหน่งหน้าท้อง เธอ แต่ชายคนนั้นดูเครียด กระสับกระส่าย และกังวล มือที่ถือปืนสั้น เล็บ มือมีร่องรอยการกัด

ทั้ง 4 คนอยู่บนทางเท้าริมถนน สามคนยืนนั่งราวกับหุ่น คนที่สี่ขยับ เท้าไปมาเล็กน้อย

เหตุเกิดเวลากลางวันแสง ๆ ใจกลางเมืองชิคาโกในวันสุดท้ายของเดือน มิถุนายน ท่ามกลางแสงแดดจ้าของฤดูร้อน มือปืนอาจจะวางแผนมานาน นับล้านปี แต่เหตุการณ์ขณะนี้เกิดขึ้นในช่วงพริบตาระหว่างที่รีชเซอร์เดินเตร็ด เเตรบนทางเท้า กำลังจะผ่านประตูหน้าร้านซั๊กแห้ง บานประตูก็เปิดใส่หน้า ไม่ ค้ายันทำด้วยโลหะหลุดจากมือเจ้าของ กระแทกพื้นตรงหน้า เขาชำเลื่องมอง เห็นหญิงคนหนึ่งยืนอยู่ตรงประตู ชุดที่ซั๊กแห้งเรียบร้อยห้อยอยู่กับไม้แขวน เลือคลุมด้วยถุงพลาสติก 9 ถุงทำท่าจะหล่นจากอ้อมแขน

สวย อายุไม่น่าถึง 30 แต่งตัวดี เลือผ้าราคาแพง ทำทางมั่นใจ แต่ ขาข้างหนึ่งมีปัญหา ลักษณะคล้ายมีอาการบาดเจ็บ เคลื่อนไหวช้า สายตาเธอ ที่มองเขาเหมือนจะถามว่า ช่วยหน่อยได้ไหม เขาตอบด้วยสายตาเช่นกันว่า ไม่มีปัญหา ก้มหยิบไม้ค้ายันส่งให้เธอ พร้อมกับใช้มืออีกข้างรับถุงเลือผ้า ทั้งหมดมาถือไว้ให้ แล้วเหวี่ยงขึ้นพาดไหล่ เขาโดนลวดไม้แขวนเลือที่ม้วน จนรู้สึกลึกลับ

เธอสอดแขนท่อนล่างเข้าห้วงไม้ค้ำยันตรงแนวข้อศอก ริชเชอร์ส่งมือให้เธอจับเพื่อพยุงตัว เธอชะงัก ดูเขิน ๆ ก่อนพยักหน้า สบตาเป็นเชิงขอบคุณ แล้วหันตัวเตรียมจะเดินไปด้วยกัน เขาตั้งใจจะเดินเป็นเพื่อนสักสองสามก้าว รอให้เธอเดินได้อย่างมั่นคงก่อนแล้วจะปล่อยมือ ส่งถุงเสื้อผ้าคืน แต่ต้องเผชิญหน้ากับสองมือป็นเสียก่อน

ทั้งสองยืนเบียดกันในลักษณะประจันหน้าเป็นกระจุกอยู่ตรงนั้น รวากับกำลังร่วมโต๊ะกินมื้อค่ำในร้านแคบ ๆ สองมือป็นเป็นคนขาว สารรูปเหมือนอยู่ดีกินดี สูงปานกลาง ผมสั้นสีน้ำตาล มือใหญ่ กล้ามเนื้อแข็งแรง ใบหน้าใหญ่สีชมพูไร้อารมณ์ ดูคล้ายทหาร ทั้งคู่ใส่เสื้อเชิ้ตตาหมากรุกทับด้วยเสื้อกันลมผ้าป๊อบลิน คนที่ทำทางกระชับกระสายตัวเล็กกว่า ปล่อยให้ความกังวลเผาผลาญพลังงานในตัวไปเรื่อย ๆ

ริชเชอร์มีรูปร่างสูงกว่าพวกมันมาก จึงสามารถมองข้ามหัวดูรอบ ๆ ได้ ถุงเสื้อผ้ายังคงพาดอยู่บนไหล่เขา ส่วนเธอซึ่งพยุงตัวด้วยไม้ค้ำยันได้แต่จ้องไอ้คนถือป็นอยู่เฉย ๆ สองมือป็นเขยิบเข้ามาประชิดตัวมากขึ้น ริชเชอร์หลอนคิดไปเองว่า ยืนอยู่ตรงนั้นมานานานทั้งที่จริง ๆ แล้วไม่เกิน 2 วินาทีครึ่ง

มือป็นคนที่ตัวโตกว่าอยู่ตรงข้ามริชเชอร์ ดูแล้วน่าจะเป็นหัวหน้า เพราะนิ่งกว่าอีกคน มองหน้าเหยี่ยวแล้วสะบัดลากล้องป็นอัตโนมัติบอกให้เดินลงขอบถนน

“เข้าไปในรถ” หมอนั่นสั่งเบา ๆ อย่างวางอำนาจ ฟังจากสำเนียงริชเชอร์คิดว่ามันน่าจะมาจากแคลิฟอร์เนีย “แกด้วย”

รถเก๋งคันใหญ่สีดำราคาแพงจอดคอยอยู่ที่นั่น ชายอีกคนประจำที่อยู่เบาะคนขับโน้มตัวเหยียดแขนไปเปิดประตูหลังฝั่งขวา คนตรงข้ามริชเชอร์สั่งอีกครั้ง แต่เขาไม่ขยับ ซ้ำเลื่องซ้ายที่ขวาที่ คิดว่ามีเวลาประเมินสถานการณ์ราว 1 วินาทีครึ่ง ดูเหมือนสองมือป็นไม่กังวลกับเขามากนัก คงเห็นว่าเหลือแค่มือข้างเดียวเพราะอีกข้างยังจับหุ้ไม้แขนเสื้อพาดไหล่ เขาคิดว่าคว่ำพวกมันได้แน่ แต่ปัญหาอยู่ที่ด้านข้างและด้านหลังของเขา

ริชเชอร์ใช้กระจกหน้าร้านชกแท่งสำรวจสภาพแวดล้อม ด้านหลังห่างออกไปราว 20 เมตร คนจำนวนมากกำลังเดินข้ามทางแยก อาจจะตกเป็นเหยื่อกระสุนลูกหลงได้ นั่นคือปัญหาด้านหลัง ส่วนปัญหาด้านข้างคือ หญิงแปลกหน้าซึ่งเจ็บขา เดินช้า ปฏิกริยาทุกอย่างจึงเชื่อมโยงไปด้วย ปัจจัยทั้งหมดนี้ทำให้เขาไม่พร้อมที่จะสู้กับพวกมัน

มือปืนสำเนียงแคลิฟอร์เนียจับข้อมือริชเชอร์ข้างที่จับไม้แขวนเสื้อลากไปยังรถ ฝ่ายนั้นนั่งยังค้างอยู่ในโครงโกปร้อมเหนี่ยว ริชเชอร์ปล่อยมือจากเธอ ก้าวขึ้นรถ เหยี่ยงถุงลั่นไปบนเบาะหลังแล้วก้าวเข้าไป เธอถูกผลักตามเข้ามาติด ๆ มือปืนตัวเล็กเบียดเข้ามานั่งข้าง ๆ ปิดประตูรถ คนขับเข้าเกียร์ออกรถช้า ๆ

**เธอ**เจ็บจนต้องอ้าปากหายใจ คงเป็นเพราะมือปืนตัวเล็กกดปากกระบอกปืนกับสีข้างเธอตลอดเวลา คนที่เป็นหัวหน้าซึ่งนั่งคู่กับคนขับกระชับปืนหันมาทางเบาะหลัง เล็งอกริชเชอร์ไว้ เห็นชัดว่าเป็นปืนกลล็อก 17 ที่เขาคุ่นกับมันดี สืบเนื่องจากระหว่างพักฟื้นบาดแผลที่เบรุต เมืองหลวงของเลบานอน เขาได้รับมอบหมายให้ทำงานเบา ๆ งานที่ว่าคือประเมินต้นแบบปืนชนิดนี้เพื่อใช้ในหน่วย กล๊อคเป็นปืนขนาดเล็กที่แข็งแรง จากเข็มแทงชนวนถึงปลายปากกระบอกยาว 19 เซนติเมตร มีความแม่นยำพอสมควร เขาเคยยิงหมดติดกระดานในระยะห่าง 23 เมตรไม่พลาด แรงขับดี มันส่งกระสุนหนัก 7.08 กรัมออกจากลำกล้องด้วยความเร็วเกือบ 1,290 กิโลเมตรต่อชั่วโมง แม็กกาซีนบรรจุกระสุนได้ 17 นัด ส่วนสำคัญ ๆ เป็นเหล็ก ที่เหลือเป็นพลาสติกโพลีคาร์บอเนตสีดำเหมือนที่ใช้กับกล้องถ่ายรูปราคาแพง กล๊อคเป็นผลงานชิ้นเยี่ยมของนักออกแบบปืน

แต่เขาไม่ได้ประทับใจมันเท่าไร เพราะคุณสมบัติพิเศษไม่ตรงกับความต้องการของหน่วย จึงเสนอให้ยกเลิกการใช้กล๊อค และสนับสนุนให้เปลี่ยนไปใช้บาเรตต้า 92 เอฟแทน บาเรตต้าเป็นปืน 9 มม.เช่นกัน หนักเพียง 227 กรัม ยาวไม่ถึง 5 เซนติเมตร ไม่มีส่วนใดเป็นพลาสติก บ่อนกระสุนได้

ครั้งละไม่เกิน 2 นัด แต่พลังหยุดยั้งมีประสิทธิภาพมากกว่าสื่อคราว 10 เท่า บัจจุบันนี้แหละสำคัญที่สุด

ผู้บังคับหน่วยเห็นชอบกับข้อเสนอนี้ เขาจัดการส่งหนังสือเวียนของ ริชเชอร์ไปให้ผู้เกี่ยวข้องทั้งหมด กองทัพบกเห็นด้วย และในสัปดาห์นั้นเอง กองทัพก็เลื่อนยศให้ริชเชอร์พร้อมกับมอบเหรียญกล้าหาญทั้งซิลเวอร์สตาร์และ เพอร์เฟิลยาร์ตมาให้ด้วย จากนั้นมา กองทัพสหรัฐจึงได้สั่งซื้อปืนบาเรตต์มาใช้ทั้ง ๆ ที่ราคาแพงกว่า และฝ่ายนาโต<sup>1</sup>ก็ใช้กล้อคมานาน ขณะนั้นริชเชอร์ ยังเป็นแค่เสียงส่วนน้อยและเพิ่งเรียนจบจากเวสต์ปอยต์<sup>2</sup>ได้ไม่นาน หลังจาก ความดีความชอบครั้งนั้นเขาก็ได้รับมอบหมายให้ไปประจำฐานทัพต่าง ๆ ทั่วโลก ไม่เคยเห็นกล้อค 17 อีกเลยจนกระทั่งขณะนี้ 12 ปีถัดมาจึงเห็นเป็นครั้งที่ 2

ริชเชอร์เลิกสนใจปืน หันไปพิจารณาคนถือแทน สนิวออกน้ำตาลคล้าย กร้านแดด บริเวณใกล้ไร่ผมเป็นสีขาวชัดเจน เพิ่งตัดผมมาไม่นาน คนขับคั้ว หนาเป็นมัน ผมบางหัวเสียไปด้านหลัง หน้าสีชมพู แล้วยิ้มนำเกลียดที่ เจ้าตัวคงคิดว่าเท่ ใส่เสื้อเชิ้ตราคาถูกและเสื้อกันลมแบบเดียวกัน รูปร่าง สั้นท้วม ไม่อ้วนไม่ผอม มีความมั่นใจ แต่ดูกระวนกระวายนิดหน่อย ทั้งสาม คนอายุระหว่าง 30-35 ปี คนหนึ่งเป็นหัวหน้า คนที่ 2 เป็นผู้ติดตามที่ไว้ใจ ได้ ส่วนคนที่ 3 ลูกลึกลุกลนตลอดเวลา แม้พวกนี้จะดูเครียดแต่น่าจะผ่าน การซักซ้อมปฏิบัติการบางอย่างมาเป็นอย่างดี น่าคิด ริชเชอร์มองผ่านปืน กล้อคไปจ้องตาหัวหน้า หมอนั้นสายหัว

“เงียบ ถ้าเปิดปากเมื่อไหร่ ปืนนี้จะระเบิดหัวแกทันที นั้เฉย ๆ จะรอด”

เพราะแวนดาที่ดูดั้นและริมฝีปากซึ่งเหยียดเป็นเส้นตรง ทำให้เขาตัด สิ้นใจปิดปากสนิท รถวิ่งช้าลง เลี้ยวตามถนนผิวไม่เรียบเข้าสู่ลานคอนกรีต

<sup>1</sup> องค์การสนธิสัญญาแอตแลนติกเหนือ (North Atlantic Treaty Organisation หรือ NATO) ก่อตั้งขึ้นในปี ค.ศ. 1949 ช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่สอง ปัจจุบันมุ่งเน้นปฏิบัติการรักษาสันติภาพในทั่ว ทุกภูมิภาคของโลก

<sup>2</sup> โรงเรียนนายร้อยทหารบกสหรัฐอเมริกา นิยมเรียกสั้น ๆ ว่า เวสต์ปอยต์

หน้าตึกโรงงานอุตสาหกรรมร้าง อ้อมไปด้านหลัง แล้วมุ่งหน้าลงใต้ ริชเชอร์  
เชื่อว่า ขณะนี้พวกเขาอยู่ห่างจากถนนวงแหวนไปทางใต้ราว 8 กิโลเมตร

คนขับจอดรถในลักษณะประตูลังอยู่แนวเดียวกับท้ายรถบรรทุกเล็ก  
ซึ่งจอดอยู่ในลานกว้างเพียงคันเดียว เป็นรถฟอร์ดอีโคคาร์สีขาวสกปรก  
สภาพไม่ถึงกับเก่าโรโรโส แต่น่าจะผ่านการใช้งานมาจนคั่งมั่ง ตัวถังรถด้าน  
ข้างเพิงทาสีขาวทับตัวหนังสือเดิม สีจึงแตกต่างจากส่วนที่เหลือ สังเกตจาก  
บริเวณโดยรอบซึ่งเคลื่อนด้วยเศษซากขยะ กระป๋องสีใบหนึ่งกับแปรงทาสี  
กองอยู่ข้างรถบรรทุก ไม่เห็นใครสักคน เหมือนเป็นที่รกร้างว่างเปล่า หากคิด  
จะทำอะไรไม่ดีไม่งามบางอย่าง ที่นี้เหมาะที่สุด คนหัวหน้าเหยียดแขนซ้าย  
กระซอกที่คอเสื้อริชเชอร์ พร้อมยึดปากกระบอกปืนจ่อหู

“นั่งเฉย ๆ ไว้ไอ้ลูกหมา”

คนขับเดินอ้อมไปที่กระโปรงรถด้านหลัง ล้วงพวงกุญแจจากกระเป๋า  
เสื้อ เปิดท้ายรถบรรทุก ริชเชอร์ไม่กล้าขยับ เขาฉลาดพอที่จะนั่งนิ่ง ๆ  
ระหว่างที่ปืนจ่ออกหู หากสะบัดหัวกะทันหัน ปืนกระบอกนั้นคงพร้อมระเบิด  
กระสุนทันที และถ้าเขาเร็วพอ อย่างดีอาจแค่หูแว้ง แก้วหูแตกเพราะเสียง  
ระเบิด คงไม่ถึงกับเจ็บสาหัส จึงต้องซังน้ำหนกให้ดี

มือปืนตัวเล็กดึงตัวผู้หญิงลงจากรถ ลากไปท้ายรถบรรทุก เธอเคลื่อนไหว  
ที่โดยกระโดดขาเดียวตลอดระยะทางสั้น ๆ หมอนั้นกระซอกกระเป๋าก็ก๊อจากมือ  
เธอเหวี่ยงกลับเข้ารถเก่ง มันมากองอยู่บนพรมหนาใกล้กับท้ายริชเชอร์พอ  
ดี เสียงดังผิดสังเกต เขาก็มุดกระเป๋านั่งราคาแพง มันต้องมีวัตถุที่เป็น  
โลหะหนักอยู่ข้างใน แล้วเขาก็รู้ว่าเป็นอะไร จึงเริ่มสนใจเธอขึ้นมาทันที

ขณะเธอนั่งเหยียดขาในรถบรรทุก มือปืนหัวหน้าลากริชเชอร์ลงจากรถ  
เก่ง ส่งต่อให้คนตัวเล็กจ่อปืนติดชายโครงเขา ดันตามขึ้นไปอีกคน แล้วยืน  
คุมด้วยการกระชับปืนกล็อคไว้ในมือทั้งสองข้าง ตัวหัวหน้ากลับไปทรรถเก่ง  
คว่ำไม้ค้ำยันโยนให้เจ้าของ ล้วงกุญแจมือจากกระเป๋าสีเสื้อ สับข้างหนึ่งที่ข้อ  
มือขวาของเธอก่อนดึงเข้าหาริชเชอร์ สับอีกข้างกับข้อมือซ้ายของเขา ขยับ  
ให้แน่ใจว่าล็อกแน่นหนา จากนั้นกระโดดลงจากรถบรรทุก ปิดประตูท้ายรถ  
ด้านซ้ายก่อน จังหวะนั้นเอง เขาเห็นคนขับรถราดน้ำมันจากขวดพลาสติก

ใส่รถเก๋ง ราวขวดหนึ่งที่เบาะหลัง อีกขวดบริเวณเบาะหน้า ตัวหัวหน้าปิด  
ประตูลบรถทุกด้านขวา

ก่อนจะตกอยู่ในความมืดมิดภายในรถ รีซเซอร์ทันเห็นคนขับล้วงไม้ขีด  
ไฟออกจากกระเป๋าเสื้อ

SAMPLE

## 2

ห่างจากชิคาโก 2,739 กิโลเมตรโดยรถยนต์ ห้องพักรับรองอยู่ระหว่างเตรียมการ ลักษณะเหมือนห้องเดี่ยวทั่วไป แต่มีรายละเอียดเฉพาะหลายอย่างตามที่นายจ้างกำหนดมาอย่างรอบคอบ

ห้องพักรับรองห้องนี้ถูกออกแบบขึ้นโดยมีจุดประสงค์เพียงข้อเดียว และเพื่อแขกพิเศษเพียงคนเดียว การใช้งานและลักษณะเฉพาะของแขก เป็นตัวกำหนดให้ห้องนี้ต้องไม่ธรรมดา ด้วยการต่อเติมตรงมุมหนึ่งของห้องขนาดใหญ่บนชั้นสองของอาคารหลังเดิม จัดการทุบกระจกหน้าต่างบานใหญ่ที่ผนังด้านนอก ด้านใต้ และด้านตะวันออกทิ้งไป แทนที่ด้วยไม้อัดแผ่นหน้าต่างตะขุดติดกับขอบหน้าต่าง ทาสีขาวเฉพาะด้านนอกให้กลมกลืนกับสับริเวณด้านข้างตัวอาคาร ส่วนด้านในปล่อยให้อยู่ในสภาพตามวัสดุเดิม

จากนั้นรื้อเพดานห้องมุมดังกล่าวออก เพราะเป็นตึกเก่าและเพดานฉาบปูน ฝุ่นเลยฟุ้งไปทั่วขณะเพดานพังลงมาทั้งกระบิ เมื่อเพดานหายไป จันทันก็โผล่ให้เห็น ต่ำลงมาเป็นข้อ ผนังด้านในโดนรื้อจนเห็นโครงสร้างและยางปิดผนังด้านหลังวัสดุที่เป็นพื้นผิวตัวอาคารด้านนอก พื้นบริเวณนี้จะถูกยกสูงขึ้น ห้องนี้จึงเป็นเพียงเปลือกล้นนอก

ชาย 2 คนที่รับผิดชอบงานนี้โยนวัสดุที่รื้อจากเพดาน ผนังด้านใน รวมทั้งพื้นออกไปทางหน้าต่าง ก่อนปิดด้วยแผ่นไม้อัด จากนั้นจึงใช้พลั่วแฉะไปกองรวมกัน จัดการตักใส่รถบรรทุกเพื่อนำไปทิ้ง พวกเขากังวลกับการทำความสะอาดสถานที่ให้เรียบร้อย เพราะนี่เป็นครั้งแรกที่รับงานจากนายจ้างรายนี้ซึ่งออกปากว่ามีงานอื่นให้ทำอีก เมื่อมองรอบ ๆ เห็นชัดว่ามีอีกหลายอย่าง

ต้องทำ จึงคาดหวังงานขึ้นต่อ ๆ ไป ทุกวันนี้สัญญาจ้างงานหายากมาก นายจ้างรายนี้แสดงออกชัดว่าไม่เกี่ยงเรื่องราคา พวกเขาเลยคิดว่า หากสามารถสร้างความประทับใจได้ในหนแรก งานอื่นคงตามมาเอง ขณะโยนเศษปูนขึ้นสุดท้ายใส่รถบรรทุก นายจ้างผ่านมาพอดี

“ทุกอย่างเรียบร้อยไหม”

นายจ้างเป็นชายร่างใหญ่ ดูบวม ๆ ขอบกล แต่เวลาเดินกลับดูตัวเบา และเงยบราวกับมีน้ำหนักตัวเพียง 1 ใน 4 ของน้ำหนักจริง บนแก้มสีซีดมีแผลเป็นคล้ายรอยไหม้ขนาดเหรียญบาท 2 จุด พุดเสียงแหลม โดยสรุปชายคนนี้เป็นคนที่ใคร ๆ ไม่อยากมองหน้าตรง ๆ และควรตอบคำถามให้ไว

“เฟื่องเสร็จ” ชายคนแรกตอบ “จะให้ทั้งที่ไหน”

“เดี๋ยวพาไป” นายจ้างบอก “คงต้องขนสองเที่ยว แผ่นไม้พวกนั้นต้องแยกขนอีกเที่ยว”

ชายคนที่สองพยักหน้า ไม้ปูพื้นแต่ละแผ่นกว้าง 45 เซนติเมตร รถบรรทุกจึงไม่เหลือที่ว่างมากพอสำหรับแผ่นไม้ทั้งหมด เมื่อขนวัสดุขึ้นรถเสร็จหมด นายจ้างก็โดดขึ้นรถมาด้วย แต่เพราะรูปร่างใหญ่โตราวกับยักษ์ปักหลั่นทั้งหมดจึงต้องนั่งเบียดกันแน่น เขาขับบริเวณที่อยู่ไกลออกไป

“ขับไปทางเหนือประมาณกิโลครึ่ง”

มันเป็นถนนที่พาออกนอกเมือง นายจ้างชี้ที่หมายเมื่อผ่านโค้งชันแห่งหนึ่ง

“ที่นั่นแหละ ตลอดแนวด้านหลัง ตามนี้ละ”

นายจ้างเดินหายไประหว่างที่คนงานสองคนเทเศษวัสดุลงจากรถ แล้วขับรถคันเดิมกลับไปชนแผ่นกระดานอีกเที่ยว จัดการถ่ายของลง วางซ้อนกันอย่างเนีระเบียบ ช่วงขณะนั้น นายจ้างโผล่ออกมาจากเงามืด ในมือถืออะไรบางอย่างมาด้วย

“เรียบร้อยครับ” ชายคนแรกบอก

นายจ้างพยักหน้า ปีนอโตเมติกในมือระเบิดกระสุนเจาะทะลุโลกชายคนแรก เสี่ยงปิ่นท่าเอาแก้วหูแทบแตก เลือด กระตุก และมันสมองกระฉวยไปทั่ว

ชายคนที่สองตกตะลึง ยืนตัวแข็งทื่อ พอตั้งสติได้จึงวิ่งออกด้านข้าง นายจ้างยิ้ม เหยียดแขนทำมุมตื้น ๆ เหนี่ยวไก กระสุนเจาะเข้าหลังเข้าข้างหนึ่งของลูกจ้าง เขายิ้มอีกครั้งเพราะชอบยิงเป้าเคลื่อนที่มากกว่า และยังชอบเข้าไปอีกหากได้เห็นเหยื่อดินพราดบิดตัวไปมา

ชายร่างยักษ์ยืนฟังคนเจ็บร้องโหยหวนอยู่ชั่วอึดใจก่อนเดินเข้าหาเงียบ ๆ เล็งเป้า เหนี่ยวไก คราวนี้หัวกระสุนทะลุเข้าอีกข้าง ยืนดูผลงานตัวเองพักหนึ่ง นึกเบื่อบ่อยที่กำลังเล่น เลยส่งกระสุนอีกนัดเข้ากะโหลกคนงาน รายที่สองก่อนวางปืนลงพื้น กลิ้งสองศพไปกองข้างแผ่นไม้กระดานเก่า จัดการตั้งซ้อนกันอย่างเป็นระเบียบ

# 3

พวกเขาอยู่บนถนนมานาน 1 ชั่วโมง 33 นาทีแล้ว ในเขตเมืองรถวิ่งช้า หลังจากนั้นวิ่งเร็วขึ้น สุดท้ายทำความเร็วสม่ำเสมอ ประมาณ 95 กิโลเมตรต่อชั่วโมง ความมืดภายในรถและเสียงเครื่องยนต์ดังกระหึ่มทำให้ไม่รู้วารถกำลังมุ่งไปทิศทางใด

เขาถูกใส่กุญแจมือติดกับหญิงสาวผู้บาดเจ็บที่ขา ภายในไม่กี่นาทีแรกหลังจากจำต้องคุ้นเคยกัน ทั้งสองค่อย ๆ เรียนรู้วิธีปรับตัว เริ่มจากขยับตัวไปรอบ ๆ จนกระทั่งเอียงตัวในท่าที่สบายที่สุด เหยียดขาตรง ฟิงกับข้อมือ ล้อทางขวา ยันตัวไม่ให้ไหลไปตามแรงเหวี่ยงของรถ เธอหันด้านหลัง ริชเซอร์อยู่ด้านหน้า ข้อมือที่ถูกร้อยติดกันด้วยกุญแจมือวางบนแผ่นเหล็กที่หนุนขึ้นมา หญิงชายแปลกหน้าดูราวกับคู่รักที่กำลังผลาญเวลาในคาเฟ่

ช่วงแรก ยังไม่มีใครพูดอะไร ต่างคนต่างง่วงอยู่เงียบ ๆ ขณะนี้ ปัญหาเฉพาะหน้าของวันสิ้นเดือนมิถุนายนในแถบมิดเวสต์ คืออากาศอบอุ่นในรถตู้ที่บิ๊พไม่มีอากาศถ่ายเท ริชเซอร์เชื่อว่า อากาศที่เคลื่อนตัวภายนอกตัวถึงรถอาจพอช่วยบรรเทาความร้อนได้ แต่สถานการณ์จริงก็คือ ทั้งคู่อยู่ในสถานที่ที่อากาศเข้าไม่ถึง

เขานั่งอยู่ในความสลัว ใช้เวลาว่างในรถอันร้อนระอุคิดและวางแผนเหมือนที่เคยฝึกมาแล้ว ต้องใจเย็น ทำตัวให้ผ่อนคลาย เตรียมพร้อม ไม่เผอเรอผลาญพลังงานไปกับการคาดเดาที่ไร้ประโยชน์ แต่จะประเมินความเป็นไปได้ทุกแง่มุม ชายสามคนที่นั่งอยู่ข้างหน้าแสดงให้เห็นประสิทธิภาพการทำงานเป็นทีม แม้ไม่ถึงกับยอดเยี่ยมและชาญฉลาด แต่ก็ไม่มีข้อผิดพลาดมหันต์

จุดอ่อนสำคัญของทีมนี้ คือชายที่ดูกระสับกระส่ายตลอดเวลา แต่หัวหน้าพวกมันคุมเกมได้ดีทีเดียว จัดว่าเป็นทีมสามคนที่เก่งพอตัว จากประสบการณ์สรุปได้ว่า ไม่ถึงกับเลวร้ายที่สุด แต่ประเด็นนี้เขาไม่วิตก เพราะเคยผ่านสถานการณ์ที่แย่กว่านี้มาแล้วหลายครั้ง ยังรอดมาได้

และแล้วเขาจึงสังเกตเห็นอะไรบางอย่าง หญิงสาวดูไม่วิตกเช่นกัน เธอนิ่งมาก มากเกินไปด้วยซ้ำ แค้นังคิดและวางแผน เป็นไปได้ว่า เธอได้รับการฝึกฝนแบบเดียวกับเขา เมื่อซ้ำเลื่องผ่านความสลับ พบว่าเธอกำลังจ้องเขาไม่วางตา

ทั้งสองสบตากันนาน สายตาเธอบอกให้รู้ว่าสงสัย อยากถาม แต่ยังไม่ถามตัวเองได้ รู้สึกเหนือกว่านิด ๆ ไม่ยอมรับหนอย ๆ แล้วเธอก็ยื่นมือขวาที่ถูกใส่กุญแจมือออกไปข้างหน้า ลากมือซ้ายของเขาตามไปด้วย นั่นเป็นการส่งสัญญาณให้กำลังใจ เขาเอื้อมจับมือเธอมากุม ส่งยิ้มให้กัน ทักทายอย่างเป็นทางการ

“ฮอลลี จอห์นสัน” เธอแนะนำตัวเอง

ฮอลลีประเมินอีกฝ่ายอย่างระมัดระวัง ริชเซอร์เห็นสายตาเธอสำรวจทั่วใบหน้าของเขาก่อนขยับลงไปใกล้ผ้า ย้อนกลับไปใบหน้า ยิ้มสั้น ๆ อีกครั้ง คล้ายตัดสินใจแล้วว่า ลักษณะของเขาเข้าข่ายที่ควรจะสุภาพด้วย

“ยินดีที่ได้รู้จัก” เธอบอก

เขามองหน้าฮอลลี จอห์นสัน ผู้หญิงคนนี้สวยมาก อายุน่าจะราว ๆ 26-27 เมื่อสังเกตชุดที่เธอใส่ นึกถึงเนื้อเพลงเก่าท่อนหนึ่งที่ว่า *ชุดราคาร้อยเหรียญ* ฉันจะยังไม่ซื้อ เขาคอยท่อนที่สอง แต่นึกไม่ออก เลยยิ้มตอบพร้อมพยักหน้า

“เจ้จ ริชเซอร์...ยินดีที่ได้รู้จัก”

คุยกันลำบากเพราะเสียงเครื่องยนต์ดังหนวกหู ไหนจะเสียงอีกทีจากรถที่สัญจรไปมาอีกต่างหาก ริชเซอร์จึงมีความสุขกับการอยู่เงียบ ๆ ครู่หนึ่งแต่ฮอลลีตรงกันข้าม

“ฉันต้องหาทางสลัดคุณออกไปให้ได้” เธอบอก

ผู้หญิงคนนี้มีเชื่อมั่นในตัวเอง สุขุมเยือกเย็น

ริชเชอร์ไม่ได้ตอบ เพียงชำเลื่องผ่านเธอไป นึกเนื้อเพลงท่อนต่อไปได้  
เย็น...ผู้หญิงเลือดเย็น เพลงของเมมฟิส สลิม จบด้วยความเศร้าและสะท้อน  
อารมณ์ แต่เพลงท่อนนี้ไม่ยุติธรรมสำหรับเธอ ไม่ยุติธรรมเลยจริง ๆ เธอ  
ไม่ใช่ผู้หญิงเลือดเย็น เขาชำเลื่องมองอีกฝ่ายแล้วยักไหล่ให้ เธอกำลังมองด้วย  
สายตาที่เรียกร่องปฏิกิริยาตอบสนอง

“เกิดอะไรขึ้น” เธอถาม

เขามองตาเธอ ฮอลลีจ้องกลับด้วยความประหลาดใจ คงนึกในใจว่า  
โดนขังอยู่กับคนเงาที่ไม่รู้ที่กำลังเกิดอะไรขึ้น

“จากหลักฐาน ชัดใช่ไหม” เขาย้อน

“หลักฐานอะไร มันเกิดขึ้นในสี่วินาที”

“นั่นคือสิ่งที่ผมอยากรู้ ช่วยบอกหน่อยเถอะ” พุดเสร็จเขาหุบปากอีก  
ครั้ง มองหน้าเธออีก โอกาสหนึ่งครั้งต่อไปคือตอนรถจอดในอีกหลายชั่วโมง  
ถัดจากนี้ นี่จะเป็นวันอันยาวนาน จึงควรนอนหลับไว้

“อยากรู้อะไร” ฮอลลีไม่ละสายตาจากริชเชอร์

“คุณถูกลักพาตัว ส่วนผม มาอยู่ที่นั่นเพราะความบังเอิญ”

เธอยังจ้องเขาตาไม่กะพริบ มันอกมันใจ แต่ไม่แน่ใจว่าถูกใส่กุญแจมือ  
ติดกับคนปัญญาทึบหรือเปล่า

“ชัดใช่ไหมว่า ผมไม่ใช่คนที่พวกมันต้องการ”

ฮอลลีไม่ตอบ แค่อะลิสวย ๆ ขึ้น

“ไม่มีใครรู้ว่าผมไปที่นั่น ผมไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าจะไปแถวนั้นจนกระทั่ง  
ถึงที่นั่นแล้ว ยังไงก็เถอะ นี่คือการปฏิบัติที่วางแผนมาเป็นอย่างดี ต้องใช้  
เวลาเตรียมการ อาศัยข้อมูลจากการติดตามความเคลื่อนไหว ชายสามคน  
คนหนึ่งรออยู่ในรถที่จอดหน้าร้านซักแห้ง อีกสองคนลงจากรถ พวกมันไม่รู้  
ว่าผมจะไปไหน แต่รู้ว่าคุณไปที่นั่น ดังนั้น อย่ามองเหมือนผมเป็นคนโง่  
คุณต่างหากที่ทำผิดพลาดครั้งใหญ่”

“ผิดพลาดยังไง”

“คุณใช้ชีวิตเป็นกบฏจนเกินไป พวกมันคงศึกษาความเคลื่อนไหวของคุณมาตลอด 2-3 สัปดาห์นี้ แล้วคุณก็เดินไปติดกับเอง พวกมันไม่หวังจะพบใครที่นั่นนอกจากคุณคนเดียว จึงเตรียมกุญแจมือมาแค้นเดียว”

ริชเชอร์ยกมือซ้ายให้ดูกุญแจมือ เลยลากมือขวาของฮอลลีขึ้นพร้อมกัน เธอเงยบไปอึดใจ ทบทวนความคิดของตัวเอง ริชเชอร์ยิ้ม

“คุณน่าจะรู้ดีกว่าผม เพราะเป็นสายลับในบางหน่วยงานของรัฐ อาจจะเป็นดีไอเอ<sup>1</sup> ซีไอเอ<sup>2</sup> เอฟบีไอ หรือตำรวจฝ่ายสืบสวนกรมตำรวจชิคาโก ยังเป็นมือใหม่ อุทิศเวลาให้งานมากพอตัว ก่อนข้างมีฐานะ เลยมักสนใจอยากลักพาตัวไปเรียกค่าไถ่ หรือคุณสร้างปัญหาให้ใครบางคนแม้จะเป็นคนใหม่ก็ตาม แต่ไม่ว่าจะยังไง คุณควรดูแลตัวเองให้ดีกว่านี้”

เธอมองเขา พยักหน้า ตาเบิกโตขึ้นท่ามกลางความสลับ เริ่มประทับใจ

“หลักฐานล่ะ” เธอถาม

“สองสามอย่าง...พิจารณาจากเสื้อผ้าชุดซักแห้งของคุณ เดว่า ช่วงเวลาอาหารกลางวันทุกวันจันทร์ คุณเอาเสื้อผ้าใช้แล้วตลอดสัปดาห์ที่ผ่านมาไปซักที่นั่น แล้วรับชุดที่ซักแล้วเพื่อใช้ในสัปดาห์นี้กลับบ้าน นั่นหมายถึงว่าคุณมีเสื้อผ้าใส่ประมาณ 15-20 ชุด ดูจากชุดที่คุณสวมอยู่ รู้เลยว่าราคาไม่ใช่ถูก ๆ ชุดละประมาณ 400 เหรียญ คุณจึงใช้เงินซื้อเสื้อผ้าราว 8,000 เหรียญ ผมมองว่าคนรวยพอสมควรเท่านั้นที่สามารถทำได้ และเพราะคุณไม่เคยเปลี่ยนวันเวลาไปร้านซักแห้ง ผมจึงบอกว่า คุณทำเป็นกบฏจนเกินไป”

ฮอลลีพยักหน้าช้า ๆ

“แล้วทำไมคิดว่าฉันเป็นสายลับสังกัดหน่วยงานของรัฐ”

“ง่ายมาก...คุณโดนชุดด้วยปืนกล็อค 17 ยัดเข้ารถแกง โยนขึ้นรถบรรทุก ถูกใส่กุญแจมือติดกับคนแปลกหน้า ไม่รู้ว่าพวกมันกำลังพาตัวไปไหนหรือ

<sup>1</sup> DEA - สำนักงานปราบปรามยาเสพติดแห่งสหรัฐอเมริกา

<sup>2</sup> CIA - หน่วยสืบราชการลับกลางแห่งสหรัฐอเมริกา